

8 Οκτωβρίου, 1996

ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

[ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στές]

ΚΑΡΕΝ ΙΑΚΩΒΙΔΟΥ,

Εφεσείουσα - Αιτήτρια,

v.

ΑΝΔΡΕΑ ΙΑΚΩΒΙΔΗ,

Εφεσίβλητου-Καθ' ου η αίτηση.

(Έφεση Αρ. 61)

5 *Μαρτυρία — Αντιφατική μαρτυρία εμπειρογνομόνων — Καθήκον του Δικαστηρίου να συσχετίζει με ορθό τρόπο τη μαρτυρία με τα πραγματικά επίδικα θέματα και τα κριτήρια άσκησης της δικαιοδοσίας του ώστε να καταλήγει σε πραγματική επιλογή σωστής λύσης και όχι σε αντιφατική κατάληξη με τη μορφή συμβιβασμού.*

10 Το Οικογενειακό Δικαστήριο Λευκωσίας, αποφάσισε να αναθέσει στην εφεσείουσα - αιτήτρια τη φύλαξη και φροντίδα του ανήλικου γιου της που απέκτησε από τον γάμο της με τον εφεσίβλητο - καθ' ου η αίτηση, για όσο χρόνο θα παρέμεινε στην Κύπρο και διέταξε ότι, αν αυτή αναχωρήσει για το εξωτερικό, τότε η φύλαξη και φροντίδα του ανήλικου θα περιέρχεται στον πατέρα, εφεσίβλητο - καθ' ου η αίτηση.

15 Το πρωτόδικο Δικαστήριο, κατέληξε στην απόφασή του αφού άκουσε την αλληλοσυγκρουόμενη και αλληλοαναιρούμενη μαρτυρία των εμπειρογνομόνων που κλήτευσαν οι δύο πλευρές, ως προς τις επιπτώσεις στην υγεία και ευημερία του ανήλικου από πιθανή μετανάστευσή του στις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής με τη μητέρα του και την αποκοπή του από το περιβάλλον του στην Κύπρο και τον πατέρα.

20 Το ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου θέμα ήταν κατά πόσο η γονική μέριμνα έπρεπε να ανατεθεί στη μητέρα με δεδομένη την πρόθεσή της να εγκατασταθεί με τον ανήλικο στις ΗΠΑ.

Η εφεσείουσα - αιτήτρια, εφεσίβαλε την απόφαση ως έκδηλα λανθασμένη λόγω λανθασμένης εκτίμησης της μαρτυρίας.

Αποφασίστηκε ότι:

	5
(1) Το πρωτόδικο Δικαστήριο Λευκωσίας ουσιαστικά δεν αξιολόγησε τη μαρτυρία ενώπιόν του και ειδικότερα εκείνη των εμπειρογνομόνων που ήταν συγκρουόμενη και δεν παρείχε πεδίο συνεκτίμησης.	
	10
(2) Το πρωτόδικο Δικαστήριο δε συσχέτισε με ορθό τρόπο τη μαρτυρία με τα πραγματικά επίδικα θέματα και τα κριτήρια που ρυθμίζουν την άσκηση της δικαιοδοσίας του, με αποτέλεσμα να μην καταλήξει σε πραγματική επιλογή σωστής λύσης, αλλά να οδηγηθεί σε αντιφατική κατάληξη με τη μορφή συμβιβασμού θέσεων.	15
	20
(3) Το ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου θέμα ήταν κατά πόσο η γονική μέριμνα έπρεπε να ανατεθεί στη μητέρα με δεδομένη την πρόθεσή της να εγκατασταθεί με τον ανήλικο στις ΗΠΑ, αλλά απέφυγε να αποφασίσει σχετικά, έχοντας αναθέσει τη φύλαξη και φροντίδα στην μητέρα εφόσον θα παρέμενε στην Κύπρο.	
	25
(4) Το πρωτόδικο Δικαστήριο, προέβη σε απαράδεκτο συγκεκρισμός αντιφατικών μαρτυριών εμπειρογνομόνων αναθέτοντας τη φύλαξη και φροντίδα του ανήλικου στη μητέρα εφόσον θα παρέμενε στην Κύπρο, ενώ πρώτιστο καθήκον του ήταν να αποφασίσει παίρνοντας σαν δεδομένο ότι ο ένας από τους δύο γονείς θα βρισκετο στο εξωτερικό και ως εκ τούτου η μαρτυρία των ειδικών στο κρίσιμο αυτό ζήτημα έπρεπε να τύχει της σωστής αξιολόγησης, πράγμα που δεν έγινε.	30

Η έφεση έγινε δεκτή. Εκδόθηκε διαταγή για επανεκδίκαση.

35

Αναφερόμενες υποθέσεις:

R L Minors [1974] 1 W.L.R. 250,

40

G. v. G. [1985] 2 All E.R. 225,

Stylianou v. Stylianou (1988) 1 C.L.R. 520,

Nash v. Nash [1973] 2 All E.R. 704,

Tyler v. Tyler [1990] F.C.R. 22,

5 *K. v. K. [1992] F.C.R. 161.*

Έφεση.

10 Έφεση από την αιτήτρια κατά της απόφασης του Οικογενειακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Νικολάου, Πρ. Οικ. Δικ.) που δόθηκε στις 3.10.1995 στην Αίτ. Αρ. 37/93 με την οποία της ανατέθηκε η φύλαξη και φροντίδα του ανήλικου γιου της που απέκτησε από το γάμο της με τον καθ' ου η αίτηση, για όσο χρόνο αυτή θα παρέ-

15

Δ. Παπαδόπουλος, για την Εφεσεύουσα - Αιτήτρια.

Μ. Μοντάνιος και Π. Ιακωβίδης, για τον Εφεσίβλητο - Καθ' ου η αίτηση.

20

Cur. adv. vult.

25 ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Η παρούσα έφεση στρέφεται κατά της απόφασης του Οικογενειακού Δικαστηρίου Λευκωσίας, ημερ. 3.10.1995, με την οποία ανατέθηκε στην εφεσεύουσα-αιτήτρια η φύλαξη και φροντίδα του ανήλικου γιού της που απέκτησε από το γάμο της με τον εφεσίβλητο-καθ' ου η αίτηση, για όσο χρόνο αυτή θα παρέμενε στην Κύπρο.

30

Με την ίδια απόφασή του το Δικαστήριο διέταξε ότι σε περίπτωση που η μητέρα ήθελε εγκαταλείψει την Κύπρο η φύλαξη και φροντίδα του παιδιού θα περιέρχεται στον πατέρα. Συγχρόνως το Δικαστήριο με διάταγμά του απαγόρευσε την έξοδο του ανήλικου από την Κύπρο.

35

Με την αίτησή της, όπως τροποποιήθηκε με οδηγίες του Δικαστηρίου, και έπειτα από σχετικό αίτημα, η μητέρα ζητούσε να της ανατεθεί η γονική μέριμνα και να της επιτραπεί να εγκατασταθεί με το γιό της στις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής, χώρα καταγωγής της.

40

Ο πατέρας με ανταξίωσή του ζητούσε να ανατεθεί η γονική μέριμνα και στους δυο γονείς και να απαγορευθεί η έξοδος του ανήλικου από την Κύπρο.

Στην απόφασή του το Οικογενειακό Δικαστήριο θεώρησε κατ' αρχήν ότι τόσο η μητέρα όσο και ο πατέρας ήσαν πρόσωπα ικανά να αναλάβουν τη γονική μέριμνα του ανήλικου. Και προχώρησε να εξετάσει το θέμα με βάση την αρχή ότι η γονική μέριμνα ανατίθεται με υπέρτατο γνώμονα το συμφέρον και την ευημερία του ανήλικου στην ευρύτερη του έννοια. Για το σκοπό αυτό το Δικαστήριο έκαμε ιδιαίτερη αναφορά στη μαρτυρία του παιδοψυχολόγου Δ. Μιχαηλίδη, που κλήθηκε από τη μητέρα και του ψυχιατρικού κοινωνικού λειτουργού Τρισελιώτη, που έδωσε μαρτυρία εκ μέρους του πατέρα. Το Δικαστήριο ανέφερε ότι ο μεν μάρτυρας της μητέρας έδωσε καθοριστική σημασία στην παρουσία της μητέρας στη ζωή του παιδιού, ταυτίζοντας το συμφέρον του με εκείνο της μητέρας, και θεωρώντας αλληλένδετη την ευημερία τους. Ο δε μάρτυρας του πατέρα έδωσε έμφαση στο ευρύτερο περιβάλλον του παιδιού σαν σημαντικό στη διαμόρφωση της προσωπικότητάς του και επισήμανε τους κινδύνους για το παιδί από ένα "ξεριζωμό" από το περιβάλλον του. Τις προσεγγίσεις αυτές το Δικαστήριο χαρακτήρισε σαν "πολύ ενδιαφέρουσες" και έκρινε ότι όφειλε να τις συνεκτιμήσει.

Με βάση τα πιο πάνω το Δικαστήριο, δίνοντας βαρύτητα στη μαρτυρία του παιδοψυχολόγου που κάλεσε η μητέρα, έκρινε ότι η φύλαξη και φροντίδα του παιδιού έπρεπε να ανατεθεί στη μητέρα που την ασκούσε ήδη κατά τρόπο ικανοποιητικό και διέθετε τόσο την προσωπικότητα όσο και τις οικονομικές δυνατότητες για το σκοπό αυτό. Συγχρόνως όμως το Δικαστήριο θεώρησε ότι δεν υπήρχαν επαρκή και συγκεκριμένα στοιχεία για τις συνθήκες ζωής του παιδιού στην Αμερική, πέραν της μαρτυρίας της μητέρας για την οικογένειά της και τις οικονομικές, οικογενειακές και κοινωνικές προοπτικές που θα προσφέρονταν στον ανήλικο. Και έκρινε ότι τα δεδομένα αυτά δεν ήσαν αρκετά για να εξισορροπήσουν τα ευεργετήματα που απολαμβάνει σήμερα στην Κύπρο ο ανήλικος έχοντας μια διαμορφωμένη και ισοζυγισμένη ζωή ανάμεσα στο περιβάλλον και των δύο γονιών. Παραθέτουμε αυτολεξεί το απόσπασμα από την απόφαση του πρωτόδικου δικαστηρίου στις σελίδες 24 και 25:

"Ουσιαστικά ζητείται από το δικαστήριο να ανταλλάξει το σημερινό, συγκεκριμένο, γνωστό, ευτυχισμένο για τον ανήλικο καθεστώς της καθημερινής του ζωής με τις ζωντανές ανθρώπινες σχέσεις με το περιβάλλον (για τις θετικές επιπτώσεις στο ανήλικο και την προσωπικότητα του συμφωνούν και οι δυο εμπειρογνώμονες) με κάτι που στην καλύτερη περίπτωση δεν υπερβαίνει τα όρια των σοβαρών προοπτικών."

Για τους λόγους αυτούς το Δικαστήριο αποφάσισε όπως η ανάθεση της φύλαξης και φροντίδας στη μητέρα θα έχει ισχύ μόνο εφ' όσον η μητέρα θα βρίσκεται στην Κύπρο, αν δε εγκαταλείψει την Κύπρο θα περιέρχεται στον πατέρα.

5

Η έφεση προσβάλλει την επίδικη απόφαση με σειρά λόγων οι οποίοι επικεντρώνονται στα ακόλουθα:

1. Λανθασμένη εκτίμηση ότι, το συμφέρον του ανήλικου και της μητέρας δεν εξυπηρετείται με την μεταφορά του από τη μητέρα του στην Αμερική και λανθασμένη εκτίμηση των στοιχείων αναφορικά με τις προοπτικές ευημερίας του ανήλικου στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Το πρωτόδικο δικαστήριο παρερμήνευσε τις αρχές που διέπουν το θέμα, που εκτίθενται στην υπόθεση *R L Minors* [1974] 1 WLR 250, από την οποία άντλησε καθοδήγηση.
2. Λανθασμένη εκτίμηση ότι το συμφέρον του ανήλικου εξυπηρετείται με τη συνδυασμένη ανάθεση της γονικής μέριμνας και στους δυο γονείς αντί στην εφεσείουσα.
3. Λανθασμένη ερμηνεία και ή εφαρμογή στα επίδικα γεγονότα της κυπριακής και αγγλικής νομολογίας, η οποία παρατίθεται στους λόγους έφεσης 8(α) και (β).
4. Λανθασμένη και ατεκμηρίωτη απόφαση απαγόρευσης της εξόδου του ανήλικου από την Κύπρο.
5. Τελικά προσβάλλεται η μαρτυρία του μάρτυρα του εφεσίβλητου Γ. Τρισελιώτη ως εξής: “Λανθασμένα το πρωτόδικο δικαστήριο βασίστηκε και/ή έλαβε υπ’ όψη ολικά και/ή μερικά τη μαρτυρία και/ή τα συμπεράσματα του Ψυχιατρικού Λειτουργού Γιάννη Τρισελιώτη, η οποία ήτο αλληλοσυγκρουόμενη, αναξιόπιστος, προκατειλημμένη, αντιεπιστημονική και αβάσιμος σε συνάρτηση με τα πραγματικά γεγονότα”.

Οι λόγοι αυτοί αναπτύχθηκαν εμπεριστατωμένα από τον ευπαίδευτο δικηγόρο της μητέρας στην αγόρευσή του με εκτεταμένη αναφορά στη μαρτυρία και στη νομολογία. Όπως επεσήμανε, το ουσιαστικό παράπονο της μητέρας, με το οποίο συνδέεται και κρίνεται η όλη υπόθεση, αφορά το διάταγμα του Δικαστηρίου που απαγορεύει την έξοδο από την Κύπρο, στερώντας έτσι τη μητέρα του δικαιώματος να πάρει τον ανήλικο μαζί της στις ΗΠΑ επί ποινη απωλείας της γονικής μέριμνας. Η απόφαση αυτή, υποστήριξε,

40

είναι έκδηλα λανθασμένα, αφού το πρωτόδικο Δικαστήριο εκτίμησε λανθασμένα τη μαρτυρία και δεν έλαβε υπόψη σημαντικά κριτήρια που σύμφωνα με τη νομολογία πρέπει να επηρεάζουν και διαμορφώνουν την κρίση του.

5

Τις θέσεις αυτές ο ευπαιδευτος δικηγόρος του πατέρα ανέκρουσε επίσης διά μακρών στην αγόρευσή του, θέτοντας διαφορετικό στίγμα και αποδίδοντας διαφορετική βαρύτητα στα στοιχεία που είχε ενώπιόν του το πρωτόδικο Δικαστήριο, του οποίου την απόφαση υποστήριξε ως ορθή.

10

Οι αρχές που διέπουν την επέμβαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου σε υποθέσεις ανηλίκων είναι σταθερά καθιερωμένες.

Στην απόφαση *G. v. G.* [1985] 2 All E.R. 225, που αποφασίστηκε από τη Δικαστική Επιτροπή της Βουλής των Λόρδων, τονίστηκε ότι οι αρχές είναι οι ίδιες που διέπουν το θέμα εφέσεων γενικότερα. Η επέμβαση είναι ενδεδειγμένη μόνο όταν το πρωτόδικο Δικαστήριο είναι σαφώς λανθασμένο και όχι απλώς και μόνο διότι υιοθέτησε μια λύση άλλη από εκείνη που το Ανώτατο Δικαστήριο ίσως να υιοθετούσε το ίδιο αν δίκαιε πρωτόδικα την υπόθεση. Στη σελίδα 228 ο Lord FRAZER OF TYLLYBELTON, αναφέρει τα ακόλουθα:

15

20

“All these various expressions were used in order to emphasize the point that the appellate court should only interfere when it considers that the judge of first instance has not merely preferred an imperfect solution which is different from an alternative imperfect solution which the Court of Appeal might or would have adopted, but has exceeded the generous ambit within which a reasonable disagreement is possible. The principle was stated in this House by Lord Scarman in *B v. W* (wardship: appeal) [1979] 3 All E.R. 83 at 96, [1979] 1 WLR 1041 at 1055, where, after mentioning the course open to the Court of Appeal if it was minded to reverse or vary a custody order, he said:

25

30

35

“But at the end of the day the court may not intervene unless it is satisfied either that the judge exercised his discretion on a wrong principle or that, the judge’s decision being so plainly wrong, he must have exercised his discretion wrongly.”

40

Παραπέμπουμε επίσης στην απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση *Eleni Chr. Stylianou v. Christakis N. Stylianou* (1988) 1 C.L.R. 520.

Θεωρούμε ότι στην παρούσα υπόθεση η επέμβαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου είναι επιβεβλημένη διότι το Οικογενειακό Δικαστήριο ουσιαστικά δεν αξιολόγησε τη μαρτυρία ενώπιόν του και ειδικότερα τη μαρτυρία των δύο εμπειρογνομόνων που ήταν συγχρονούμενη και δεν παρείχε πεδίο συνεκτίμησης. Επίσης το Δικαστήριο δε συσχέτισε με ορθό τρόπο τη μαρτυρία με τα πραγματικά επίδικα θέματα και τα κριτήρια που ρυθμίζουν την άσκηση της δικαιοδοσίας του με αποτέλεσμα να μην καταλήξει σε πραγματική επιλογή σωστής λύσης αλλά να οδηγηθεί σε αντιφατική κατάληξη με τη μορφή συμβιβασμού θέσεων.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο έχοντας αναθέσει τη φύλαξη και φροντίδα στη μητέρα μόνο εφόσον αυτή θα παρέμενε στην Κύπρο ουσιαστικά απέφυγε να αποφασίσει το θέμα ενώπιόν του που ήταν κατά πόσο η γονική μέριμνα έπρεπε να ανατεθεί στη μητέρα με δεδομένη την πρόθεσή της να εγκατασταθεί με τον ανήλικο στις ΗΠΑ.

Το πρώτο εύρημα του Δικαστηρίου ότι και οι δύο γονείς ήταν ικανά πρόσωπα για να αναλάβουν τη γονική μέριμνα ασφαλώς δεν προώθησε το θέμα. Αλλά ούτε και στη συνέχεια διαπιστώνεται επαρκής συσχετισμός και αξιολόγηση μαρτυρίας και κριτηρίων επιλογής αφού το πρωτόδικο Δικαστήριο αντιμετωπίζοντας τις αντιθετικές μαρτυρίες του εμπειρογνώμονα των δύο πλευρών Μιχαηλίδη και Τρισελιώτη περιορίστηκε να τις παραθέσει και τις χαρακτήρισε “πολύ ενδιαφέρουσες και άξιες συνεκτίμησης” χωρίς να τις αξιολογήσει και να επιλέξει μεταξύ τους. Στην πραγματικότητα χρησιμοποίησε και τις δύο δημιουργώντας ένα απαράδεκτο συγκρασιμό. Καταγράφουμε πιο κάτω χαρακτηριστικά παραδείγματα που δείχνουν πόσο διαμετρικά αντίθετες ήταν οι μαρτυρίες αυτές που απέκλειαν κάθε εγχείρημα σύνθεσής τους σε μια ομοιογενή και θετική κατάληξη.

Εμπειρογνώμονας εφeseίουσας Δ. Μιχαηλίδης, στη σελίδα 88 των πρακτικών:

“Α - Η μητέρα δεν μπορεί να αντικατασταθεί με τίποτε. Είναι θετικό σε άλλη περίπτωση. Σ’ αυτήν την περίπτωση η παρουσία της μητέρας είναι αναγκαία γιατί έχει αποδείξει ότι αυτή η μητέρα έχει την ικανότητα να προσφέρει στο παιδί αυτό που χρειάζεται.

Ε - Αν τώρα φύγει η μητέρα και πάει στις ΗΠΑ και παραμείνει στη Κύπρο το παιδί τί προβλήματα θα δημιουργηθούν

στο παιδί;

- A - Πρώτο το συναίσθημα του παιδιού ότι η μητέρα του το έχει εγκαταλείψει διότι το παιδί δεν ξέρει τί μπορεί να οδηγήσει την Κάρεν να επιζητά την ασφάλεια ή οποιονδήποτε άλλο άνθρωπο στη καθημερινή ζωή. Κανένας δεν θέλει να ζήσει σε εχθρικό περιβάλλον. Άρα θα νοιώθει ανασφάλεια και απόρριψη όσο και να προσπαθήσει να τον πείσει ότι “εγώ σε αγαπώ”. Ποιος θα αναλάβει το ρόλο της μητέρας. Αποστέρηση κοινωνικών θεσμών και κοινωνικών ερεθισμάτων το οποίο μεταφέρει στο παιδί η μητέρα μέσα από την καθημερινή της συμπεριφορά. Μπορεί να αρχίσει να έχει προβλήματα προσαρμογής, προβλήματα στην ικανότητα ομιλίας, μάθησης, να αρχίσει να έχει τις νύχτες ενούρηση και να απορρίπτει κάθε άνθρωπο που αγαπά από φόβο μήπως τον εγκαταλείψει.”

Εμπειρογνώμονας εφεσίβλητου Γ. Τρισελιώτης, στις σελίδες 115 και 116 των πρακτικών:

“Ε: Ποιές οι συνέπειες σε περίπτωση μετανάστευσης του Νικόλα στην Αμερική;

- A: Οι συνέπειες θα είναι κατά την γνώμη μου πολύ μεγάλες. Όταν δε τις έρευνες και τις προβάλλω στην περίπτωση του Νικόλα θα είναι πολύ καταστρεπτικές. Η πιθανή μετανάστευση του Νικόλα θα σημαίνει ότι θα χάσει πρώτα τον πατέρα για να σας πω ότι οι μελέτες, οι μεγάλες μελέτες, του Walestin Kelly, στην Αμερική έχει βρει ότι 131 παιδιά στην μελέτη του όλα ζητούσαν τον απόντα πατέρα. Ο Νικόλας θα χάσει .... θα έχει μια σειρά απωλειών και οι απώλειες είναι πολύ καταστροφικές στην ζωή τόσο των ενηλίκων αλλά ακόμη περισσότερο στην ζωή των ανηλίκων παιδιών.”

Μετά περιγράφει λεπτομερώς τις συναισθηματικές και άλλες απώλειες του παιδιού και στη σελίδα 116 αναφέρει τα ακόλουθα:

“Θα θέσει τον Νικόλα και την προσωπικότητα του Νικόλα σε τεράστιο κίνδυνο που ελπίζω το Δικαστήριο να το λάβει πολύ υπόψη τί κινδύνους θα έχει για την προσωπικότητα και ταυτότητα του παιδιού η πιθανή του αποριζίωση με την ελπίδα ότι θα ριζωθεί κάπου αλλού. Δεν είναι εύκολη η ξαναριζίωση. Αν δώσω παράδειγμα ενός δέντρου όπως είναι ο Νικόλας που έχει μία σειρά ριζών, αν αποκόψουμε αρχε-

τές από αυτές τις ρίζες και είναι μόνο σε μία τότε εκθέτεται σε πολύ σοβαρό κίνδυνο διότι αυτή η μία ρίζα κατά πόσο θα πετύχει ή όχι είναι μικρή η πιθανότητα.”

5 Είναι πρωτίστο καθήκον του Δικαστηρίου να αποφασίσει παίρνοντας σαν δεδομένο ότι ο ένας από τους δύο γονείς θα βρίσκεται στο εξωτερικό. *Nash v. Nash* [1973] 2 All E.R. 704, *Tyler v. Tyler* [1990] FCR 22, *K. v. K.* [1992] FCR 161. Η μαρτυρία των ειδικών στο κρίσιμο αυτό ζήτημα έπρεπε να τύχει της σωστής αξιολόγησης που όπως αναφέραμε πιο πάνω δεν έγινε.

10 Δεν θα επεκταθούμε σε άλλα σημεία διότι έχουμε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι οι παραλείψεις του πρωτόδικου δικαστηρίου που έχουμε ήδη επισημάνει είναι τόσο σοβαρές που δικαιολογούν την επέμβασή μας.

15 Η μόνη διέξοδος που έχουμε στα πλαίσια της δευτεροβάθμιας δικαιοδοσίας είναι να διατάξουμε την επανεκδίκαση της υπόθεσης.

20 Η έφεση επιτρέπεται με έξοδα.

25 Η πρωτόδικη απόφαση παραμερίζεται. Διατάσσεται η επανεκδίκαση της υπόθεσης από το Οικογενειακό Δικαστήριο με άλλη σύνθεση που θα ορίσει και εκδικάσει την υπόθεση το ταχύτερο δυνατό. Τα έξοδα της πρωτόδικης διαδικασίας θα ακολουθήσουν το αποτέλεσμα της δεύτερης διαδικασίας.

30 *Η έφεση επιτρέπεται με έξοδα. Διατάσσεται επανεκδίκαση.*